

РЕШЕНИЕ

№ 246

гр. Кюстендил, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. К.
 Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Галина Г. Кирилова
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Въззивно гражданско дело № 20231500500226 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава Двадесета „Въззивно обжалване“, чл.258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба, депозирана от ответниците Г. И. Г., ЕГН ***** и Й. Т. Г., ЕГН *****, чрез пълномощника им адвокат З. Г. от АК - Кюстендил със служебен адрес: гр. Дупница, ул. „****“ ***, насочена против Решение № 56/03.02.2023 г., постановено по гр. д. № 20221510102022 по описа на Районен съд – Дупница.

Жалбоподателят поддържа, че решението е неправилно, необосновано и постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон

Сочи, че не е налице правен интерес от предявения иск по чл.64 от ЗС, т.к. страните са съсобственици на процесния поземлен имот № 65245.2.582 при квоти: 1/12 ид. ч. за ишците на основание наследство и 11/12 ид. ч. за ответниците на основание деривация и наследствено правоприемство.

Ишците били титуляри на правото на собственост върху сграда с идентификатор № 652.2.582.2, построена на основание отстъпено право на строеж /суперфиция/, както и на идеална част от поземления имот /терена/ в който е построена. Останалата идеална част от същия имот била собственост на ответниците, поради което ишците не били материалноправно легитимирани по предявения иск с правно основание чл.64 ЗС и не разполагали с право да им бъде определена за ползване прилежаща площ от земята.

По съществуващото на съдебния спор се сочи, че нормата на чл.63 ЗС допускала собственост на сграда отделно от собствеността върху терена. Искът по чл.64 ЗС имал за предмет осъществяване на съдебна администрация между собственост на сграда в чужд имот и собственост на имота, върху който е изградена постройката, за

разрешаване на спора им относно начина на ползване на терена от суперфициара. Правото на собственост върху една вещ изключвало възможността за притежаване на ограничено по обем вещно право от същото лице, тъй като последното се поглъщало от пълното по своя обем право на собственост. От самостоятелни ограничени вещни права, (каквито били и сервитутните права по ЗС, позволяващи осъществяване на определено въздействие върху чужд имот), те се превръщали в правомощия, включени в съдържанието на правото на собственост. Придобиването на право на собственост от титуляра на ограничено вещно право върху вещта бил специален вещно прекратителен способ. Тази негова характеристика следвала от ограниченото му приложно поле - сливането водело до прекратяване само на ограничените вещни права, но не и на правото на собственост.

Неправилен и незаконосъобразен бил изводът на първоинстанционния съд, "че след като носителят на право на строеж има право да ползва земята доколкото това е необходимо за използването ѝ според нейното предназначение, без да е носител на правото на собственост върху земята, за ищците в настоящото производство, които притежават и идеална част от поземления имот, в който е построена сградата, на още по-голямо основание следва да се признае правото им да ползват терена, доколкото това им е необходимо за нормалното ползване на собствената им жилищна сграда." Съдът стигнал до тотално противоречие в изводите си, несъвместими както със закона, така и със съдебната практика.

Вместо да прекрати делото по изначално недопустим иск - (за което съдът следял служебно и без да е релевирано подобно възражение), съдът се произнесъл по същество на спора, като постановил съдебен акт, в който не обсъдил в пълнота, както представените доказателства, така и не взел становище по направените възражения по време на съдебните прения, които нарушения довели и до постановяване на недопустимо, респ. неправилно, необосновано и незаконосъобразно решение.

При развитите доводи иска да бъде обезсилено решението на районния съд или да бъде отменено, като вместо него бъде отхвърлен предявеният иск като неоснователен.

Досежно разносните обръща внимание, че производството по чл.64 ЗС представлява спорна съдебна администрация, в което не се признава или отрича съществуването на материални права, а само се оказва съдействие от страна на съда за тяхното упражняване, заради което разпоредбата на чл. 78 ГПК не намирала приложение. Съдебното решение ползвало всички страни и затова разносните следвало да останат за страните така, както са направени.

Ангажира доказателствени искания.

Претендират се сторените деловодни разноски пред двете инстанции.

В законоустановения срок по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемите страни В. В. Г., с адрес в с. Самораново, общ. Дупница, обл. Кюстендил, ул. ***, ЕГН*****, Д. Л. Г., с адрес в с. Самораново, общ. Дупница, обл. Кюстендил, ул. ***, ЕГН ***** и И. Л. М., с постоянен адрес в гр. Дупница, общ. Дупница, обл. Кюстендил, ул. ***, ЕГН *****, чрез адв. Ю. Д., със адрес за връчване гр. Дупница, ул. "****" ***.

Застъпено е становище, че въззивната жалба е неоснователна. В нея не били посочени конкретни факти и обстоятелства, които да са основания за отмяна на обжалвания съдебен акт. Направените твърдения за допуснато съществено процесуално нарушение били неоснователни. Неправилно било твърдението във

въззивната жалба, че ищците нямат правен интерес да депозират исковата претенция по чл. 64 ЗС и съдът е следвало да прекрати производството на това основание.

Доказателственото искане в жалбата за назначаване на съдебно-техническа експертиза, с посочена в жалбата задача, било неоснователно и преклудирало. Такава експертиза била назначавана вече пред първоинстанционния съд и била приета без да бъде оспорена.

Не били наведени твърдения, които да са различни от посочените в хода на съдебното производство, по които съдът да не се е произнесъл в обжалваното решение. Изводите му се споделят от тази страна с твърдения, че били правилни и законосъобразни. Била извършена цялостна проверка на спорните въпроси и правилно в мотивите се приемало, че разпоредбата на чл. 64 ЗС изрично установява право на собственика на постройка да ползва земята, доколкото това е необходимо за използването ѝ според нейното предназначение (да складира строителни материали върху мястото и да го използва като строителна площадка през време на строежа, да го използва при ремонт на постройката, да преминава през това място, да прекара през него водопровод, канализация, тръби за отопление и др., както и да го използва като дворно място за домакински нужди, за отдых, за засаждане на декоративни цветя и др.). Следователно вещното право на строеж не се ограничавало само до земята, която се намира под основите на сградата. Вещното право на строеж, ако друго не е уговорено в акта за учредяването му, пораждало действие и спрямо останалата част от поземления имот. Нормалното използване на дадена постройка не можело да се осъществи без известно използване и на мястото в поземления имот около нея, в който е построена. По този начин се установявало ограничаване на правата на собственика на терена, но само до такъв обем от правото, който е достатъчен за осигуряване възможността на собственика на сградата да я ползва. Това ползване се ограничавало само до достъп до сградата, доколкото това е необходимо за ползването с оглед на физическите характеристики на постройката, като елемент на градоустройството. Правата на собственика на земята трябвало да се ограничават в минимална степен, тъй като това право на ползване върху терена било безсрочно и безвъзмездно, а последният не можел да има подчинено на сградата предназначение. Ползването от мястото извън сградата за нуждите на нормалното използване на постройката, било необходим акцесориум към основните елементи от вещното право на строеж. Останалата част оставала в разпореждане и ползване на собственика на земята. По същество се обособявала за ползване част от чуждия имот, но тъй като суперфициарният собственик нямал права в собствеността на терена, неговото право било със статут на сервитут, като ограничение на собствеността, за разлика от правото на съсобственика по смисъла на чл. 32, ал. 2 ЗС.

За правилно се възприема и становището на първоинстанционния съд, че при спор за ползването на терена със собственика на земята, собственикът на постройка върху чужда земя може да предяви иск по чл. 64 ЗС, доколкото ползване на терена е необходимо за използването на постройката. С иска по чл. 64 ЗС собственикът на постройка можел да претендира и достъп до нея, ако не му е осигурен такъв. В настоящия случай се установявало, че ищците са собственици по наследство на 1/12 (една дванадесета) идеална част от поземления имот, както и на построената в него сграда с идентификатор № 65245.2.582.2, със застроена площ от 87 кв.м. Сградата била построена в процесния имот на основание отстъпено право на строеж, учредено с договор в Нотариален акт за учредяване право на строеж върху чужда земя /суперфиция/ №151, том I, д. № 310/26.02.1973 година. След като носителят на право

на строеж имал право да ползва земята, доколкото това е необходимо за използването ѝ според нейното предназначение, без да е носител на правото на собственост върху земята, за ищите в настоящото производство, които притежавали и идеална част от поземления имот, в който е построена сградата, на още по-голямо основание следвало да се признае правото им да ползват терена, доколкото това им било необходимо за нормалното ползване на собствената им жилищна сграда.

При развитите доводи се иска въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а решението на ДРС - потвърдено.

Не се ангажират доказателства и доказателствени искания.

В съдебно заседание жалбата и постъпилият отговор се поддържат с писмени становища.

Съдът, като съобрази доводите във въззивната жалба, както и събраните доказателства по делото поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Първостепенният съд е бил сезиран с искова молба от В. В. Г., ЕГН: *****, Д. Л. Г., ЕГН: *****, двете с адрес: с. Самораново, общ. Дупница, ул. ***, и И. Л. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. Дупница, ул. ***, против Г. И. Г., ЕГН: *****, и Й. Т. Г., ЕГН: *****, двамата с адрес: с. Самораново, общ. Дупница, ул. ***, за определяне по реда на чл. 64 от ЗС на площта, необходима за нормалното ползване на собствената на ищите сграда с идентификатор № 65245.2.582.2.

Поддържано е било, че ищите са собственици по наследство от Л. И. Г. (съпруг на първата и баща на втората и третата) на 1/12 (една дванадесета) идеална част от Поземлен имот с идентификатор № 65245.2.582 по КК на с. Самораново, общ. Дупница, одобрена със Заповед № 300-5-61/2004 година на Агенцията по кадастъра, с адрес на поземления имот с. Самораново, ул. ***, с площ от 917 кв.м., ведно с построената в имота сграда с идентификатор № 65245.2.582.2, със застроена площ от 87 кв.м., брой етажи 1, брой самостоятелни обекти в сградата: няма данни, предназначение: Жилищна сграда-еднофамилна. Сградата в процесния имот било построена по силата на отстъпено право на строеж² учредено с договор, материализиран в Нотариален акт за учредяване право на строеж върху чужда земя /суперфиция/ №151, том I, д. № 310/26.02.1973 година.

С решение по гр.д. № 174/2010 година по описа на ОС-Кюстендил било прието, че ищите са собственици по наследство на 1/12 идеална част от процесния поземлен имот, както и собственици на построената в него, въз основа на отстъпено право на строеж, жилищна сграда с идентификатор № 65245.2.582.2, както и че ползват североизточната част от имота с площ от 391 кв.м., а между двете части на имота съществува ограда на бетонни основи с бетонови колове и оградна мрежа.

С решение по гр. д. № 149/2021 година по описа на ОС-Кюстендил първата от ищите и техният наследодател били осъдени да заплатят обезщетение за ползването на по-голяма част от процесния имот, отколкото притежаваната от тях, независимо че то било ограничено само доколкото им е необходимо да си обслужват къщата. Ответниците не правили никакви постъпки да си ползват частта от имота, като сочат, че съществува ограда, която, ако бъде развалена, те биха могли да си използват имота в пълен обем.

В момента било образувано ново гражданско дело под № 1716/2022 година по описа на ДРС, с което ответниците отново претендирали да им се заплати обезщетение

за нов период, за това че не могат да ползват имота си, въпреки че ищите не им пречели по никакъв начин за това.

На 17.03.2022 година ищите изпратили на ответниците Нотариална покана, в която заявили, че са им предоставили достъп до процесния имот, чрез разваляне на оградата, като не възразявали ответниците да предприемат нужните действия по развалянето ѝ, както и да си ползват частта от имота. За да предотвратят по-нататъшни опити за претенции по повод обезщетение за ползване на имота.

С оглед изложеното е било поддържано искане съдът да постанови решение, с което да определи площта, необходима за нормалното ползване на собствената им сграда с идентификатор № 65245.2.582.2, а именно - колкото е зоната за достъп, ползване и обслужване, съгласно разпоредбата на чл. 64 от Закона за собствеността.

Претендирали са и разноски.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор от ответниците, с който е застъпено становище, че предявеният иск е допустим, но неоснователен.

Не се оспорва твърдението, че ищите са собственици по наследство на 1/12 ид.ч. от Поземлен имот с идентификатор № 65245.2.582 по КК на с. Самораново, с площ от 917 кв.м., както и на построената в имота сграда с идентификатор № 65245.2.582.2, построена в процесния имот на основание отстъпено право на строеж, учредено с договор в Нотариален акт за учредяване право на строеж върху чужда земя /суперфиция/ №151, том I, д. № 310/26.02.1973 година.

Изразено е обаче несъгласие досежно твърдението, че ищите ползват недвижимия имот само доколкото им е необходимо, за да ползват по предназначение собствената си жилищна сграда, както и че са предоставили достъп на ответниците чрез разваляне на оградата, дележаща имота на две части.

Отделно от това са поддържали, че собствената на ищите сграда не е построена съгласно утвърдения архитектурен план и издаденото строително разрешение, съобразно които площта на сградата трябва да е 79 кв.м., а останалите сгради, находящи се в имота, които ползват ищите: сграда с идентификатор 65245.2.582.3, сграда с идентификатор 65245.2.582.4 и сграда с идентификатор 65245.2.582.6, били незаконни.

Претендирали са и разноски.

С доклада по делото съдът е обявил за безспорно между страните, че ищите са собственици по наследство от Л. И. Г. (съпруг на първата и баща на втората и третата) на 1/12 (една дванадесета) идеална част от Поземлен имот с идентификатор № 65245.2.582 по КК на с. Самораново, общ. Дупница, одобрена със Заповед № 300-5-61/2004 година на Агенцията по кадастъра, с адрес на поземления имот с. Самораново, ул. ***, с площ от 917 кв.м., както и на построената в поземления имот сграда с идентификатор № 65245.2.582.2, със застроена площ от 87 кв.м., брой етажи 1, брой самостоятелни обекти в сградата: няма данни, предназначение: Жилищна сграда-еднофамилна, която сградата е построена в процесния имот на основание отстъпено право на строеж. В т.см. са и Нотариален акт за учредяване право на строеж върху чужда земя /суперфиция/ №151, том I, д. № 310/26.02.1973 година, решение по гр.д. № 174/2010 година по описа на ОС-Кюстендил и решение по гр. д. № 149/2021 година по описа на ОС[1]Кюстендил.

Не е било спорно по делото и това, че ответниците са собственици на 11/12 ид.ч. от гореописания поземлен имот, ведно с построените в него сграда с идентификатор №

65245.2.582.1 и сграда с идентификатор № 65245.2.582.5.

Прието е заключение на назначената съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице Й. А., което дава вариант за необходимата площ за ползването на сграда с идентификатор № 65245.2.582.2, който обективира в скица към него.

Събрани са и гласни доказателствени средства, чрез разпита на свидетеля М.Д.З..

Пред въззивната инстанция при настоящото разглеждане на делото не са събрани допълнителни доказателства.

При тези установени обстоятелства се налагат следните правни изводи:

При извършената служебна проверка настоящият въззивен съдебен състав намира, че първоинстанционното решение е **валидно**. Постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от състава, който го е постановил.

Решението, с оглед пределите на атакуване, очертани с въззивната жалба е и **допустимо**, тъй като първоинстанционният съд е разгледал допустими искове, предявени от надлежно легитимиран правен субект, разполагащ с право на иск, надлежно упражнено чрез депозирана редовна искова молба. Неправилно е разбирането на жалбоподателя в обратен смисъл с поддържани доводи, че ищите нямат правен интерес от търсената защита, доколкото самите те притежават права в поземления имот, в който е построена сградата, притежавана от тях. Действително от доказателствата по делото е установимо, че те са собственици на 1/12 ид.ч. от този имот, но този факт не компрометира интереса им от съдебна намеса чрез иск с правно основание чл. 64 от ЗС. Обстоятелството, че правото на строеж е учредено върху съсобствен на страните понастоящем, а не върху чужд имот, не променя характера му на самостоятелно вещно право, отделно от съпритежанието на правото на собственост върху терена, което на собствено основание поражда за съсобственика - суперфициар правомощието да владее и да ползва застроената част. Макар и да запазва съсобствения си характер, тази част не може да бъде предмет на разпределение по чл. 32, ал. 2 ЗС, тъй като правото на строеж като ограничено вещно право изключва произтичащото от чл. 31, ал. 1 от ЗС правомощие на останалите съсобствениците да си служат с нея. По отношение на частта от съсобствения имот, извън усвоената за законното строителство, на общо основание са приложими правилата на съсобствеността.

Това становище е застъпено и в съдебната практика, която приема, че при наличието на сграда, изградена от единия от съсобствениците въз основа на учредено право на строеж, теренът под сградата не следва да се разпределя по чл. 32, ал. 2 от ЗС, тъй като на разпределение по този ред подлежи ползването на незастроената част от съсобствения терен извън усвоената за законно построената сграда, като на приспадане подлежи площта, заета от постройки, изградени и ползвани само от някой от съсобствениците, без в негова полза да е учредено право на строеж – така и Решение № 252/25.11.2014 г. по гр. д. № 933/2014 г. на ВКС, I г. о. От това следва, че ищите не биха могли да защитят правата си в евентуално производство по реда на чл. 32, ал. 2 от ЗС, т.к. то не би разрешило въпроса как собствениците на постройката да се ползват от земята, необходима им за нормалното реализиране на собственото им право досежно сградата.

Още повече, че производство по реда на чл. 32, ал. 2 от ЗС е било образувано, видно от мотивите на приложеното решение по гр.д. № 149/2021 г., но съдът е приел,

че разпределение по този ред е невъзможно, изхождайки от правата на страните в съсобствеността, респ. че ищците притежават 1/12 ид. ид. ч. от поземления имот, която представлява 76,42 кв. м., площ която е по-малка от площта на притежаваната от тях сграда.

Наред с това от данните по делото може да се приеме обоснован извод за наличието на правен спор между страните именно досежно ползването на площта, необходима за ползването на сградата, което обосновава и правен интерес от воденето на иска.

По правилността: С нормата на чл. 64 от ЗС законодателят е предвидил, че собственикът на постройката може да се ползва от земята само доколкото това е необходимо за използването на постройката според нейното предназначение, освен ако в акта, с който му е отстъпено правото, е постановено друго. Тя е императивна и брани не само правата на суперфициарните собственици, но и на собственика на земята, като не допуска неговото право да ползва незастроената част да бъде ограничавано извън необходимото за ползване на сградата. Наличието на сграда, собственост на трето лице, не лишава собственика на земята да ползва незастроената част от нея за свои нужди – неговото задължение се свежда до това да не извършва действия, които лишават суперфициарния собственик от достъп до сградата и създават пречки да осъществява правата си.

Съгласно трайната съдебна практика на ВКС – напр. Решение № 152 от 30.09.2015 г. по гр. д. № 1318/2015 г. на I гр. отд., нормата на чл.64 ЗС намира приложение винаги, когато на терена съществуват постройки, т.е правото на строеж е било упражнено независимо от кого, и собствеността върху постройките или част от тях, принадлежи на лице, различно от собственика на земята. Без правно значение относно вещноправните последици е кой и с чии средства е осъществил строителството. Собственикът на постройката придобива, ако не е уговорено друго, и правото на ползване на земята съобразно предназначението на постройката, т.е ползване на такава част от мястото, върху което е построена сградата, която осигурява нормален достъп до последната и за поддържането ѝ в нормално и годно за ползване състояние, както и в ползването на мястото за задоволяване на обикновени домакински нужди (простиране на пране, тупане на черги и др.) – така Решение № 33 от 26.02.2015 г. по гр. д. № 6221/2014 г. на ВКС. Това право по чл.64 ЗС ще съществува, докато съществува и постройката.

Наред с това, съгласно трайната съдебната практика на ВКС, ЗУТ създава реда, по който да се определят прилежащите площи към съществуващите сгради - чл.22, ал.7 ЗУТ препраща за определянето на размера на прилежащите площи към съществуващите сгради към Наредба № 7 от 2003 за правила и нормативи за устройство на отделните видови територии и устройствени зони, която наредба се прилага при определяне на площите, за които правото на ползване на собственика на земята следва да бъде ограничено при разделна собственост на земята и постройките върху нея - така Решение № 538/9.07.2010 г. по гр.д. № 519/2009 г., IV гр. отд., допуснато до касационно обжалване по въпроса дали Наредба № 7 има универсален характер и дали е приложима и по отношение на процедурите по чл. 64 ЗС, или е приложима само за новопостроени сгради. Площта от дворното място, която собственик на постройката, но не собственик на дворното място, може да ползва съгласно чл. 64 ЗС следва да се определи от съда след изслушване на експертно заключение, което да определи каква част от терена е необходим за достъп до самостоятелния обект в жилищната сграда. Тази част от терена следва да бъде

индивидуализирана по площ и местонахождение чрез скица на вещо лице.

В случая е било прието заключение на вещото лице Й. А., което не е било оспорено от страните. Същото като пълно и обективно правилно е ценено от първостепенния съд. В скицата към него е отразена площта за ползване, а тя е обявена надлежно като неразделна част от решението. Този вариант безспорно създава ограничение за собственика на земята да я ползва изцяло, но това е елемент от съдържанието на отстъпеното в полза на суперфициара право на строеж, като ползването на чуждия имот е допустимо, както вече се посочи, в обема на необходимото за ползването на сградата пространство. Това следва и от принципното разбиране, че правото на строеж не се ограничава само до земята под сградите, тъй като нормалното използване на собствеността върху постройката не може да се осъществи без използване и на мястото около нея в парцела, в който е застроена. Именно заради това правото на собственика на постройката, респ. на обект в постройка, съществуващ при условията на суперфициарна собственост, се ограничава само до правомощията, установени с чл. 64 от ЗС - ползване на такава част от мястото, върху което е построена сградата, която му осигурява нормален достъп до сградата, включително до входа ѝ и за поддържането ѝ в нормално и годно за ползване състояние. И доколкото по делото не е установено определената от вещото лице площ за ползване, да надвишава правата по чл. 64 от ЗС на собствениците на сграда, следва да се приеме, че именно според него следва да се определи площта за ползване, както е процедирал и първостепенният съд. Поради това атакуваното съдебно решение е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

По разноските пред РС: Според практиката на ВКС производството по чл. 64 от ЗС е сходно с това по чл. 32, ал. 2 от ЗС - спорна съдебна администрация по граждански дела, която има за цел да уреди едно фактическо положение - (в същия смисъл са и задължителните указания, обективирани в т. 2 от ТР № 13/2012 г. от 10.04.2013 г. по т. д. № 13/12 г. на ОСГК, както и Решение № 275 от 30.10.2012 г. по гр. д. № 444/12 г. на II г. о. Определение № 62 от 26.03.2015 г. на ВКС по гр. д. № 4351/2014 г., II г. о., ГК, Определение № 73/03.08.2020 г. по гр. д. № 1934/ 2019 г. на I-во гр. отд. на ВКС и др.). По тази причина разноските в производството по чл. 64 от ЗС се разпределят по същия начин, както в производството по чл. 32, ал. 2 от ЗС. Посоченото разрешение обаче е приложимо само спрямо разноските за адвокатско възнаграждение. Доколкото извършеното с решението определяне на необходимата площ по чл. 64 от ЗС ползва всички страни, същите следва да понесат съответната част от разноските, включващи заплатените такси и възнаграждения за назначени от съда технически експертизи - това разбиране е застъпено в Определение № 389/08.10.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 293/2010 г., II г. о., ГК, потвърдено с Решение № 275/30.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 444/2012 г., II г. о., ГК, Определение № 526/05.11.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 6142/2013 г., I г. о., ГК и др. Затова ответниците следва да заплатят на ищите половината от направените по делото разноски за държавна такса и възнаграждение на вещо лице, които са били общо в размер на 380 лв., или само 190 лв., в т.ч. 150 лв. възнаграждение за вещо лице и 40 лв. платени държавни такси. В случая разноските на ищите са били възложени в тежест на ответните по делото страни изцяло – за сумата от 980,00 лв., което е в противоречие с цитираната съдебна практика. Поради това атакуваното решение следва да бъде отменено в частта за разноските над посочената сума от 190,00 лв.

По разноските пред въззивната инстанция: Във въззивното производство страните вече имат определено процесуално качество, според позицията си в

производството, поради което разноските, сторени от тях, се разпределят по реда на чл. 78 от ГПК - в зависимост от изхода на спора пред въззивната инстанция – така Решение № 275/30.10.2012 г. по гр. д. № 444/12 г. на ВКС, Определение № 6/15.01.18 г. по ч. гр. д. № 2132/17 г. на ВКС и др. И тай като въззивната жалба в случая се възприе за неоснователна, право на разноски за тази инстанция имат само въззиваемиите страни. Те обаче, не са ангажирали доказателства за сторени такива, поради което съдът не следва да се произнася в т.см.

По обжалваемостта: Настоящото съдебно решение подлежи на касационен контрол, съобразно императивната разпоредба на чл. 280, ал. 3, т. 2 от ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Решение № 56/03.02.2023 г., постановено по гр. д. № 20221510102022 по описа на Районен съд – Дупница, **САМО В ЧАСТТА**, в която на основание чл.78, ал.1 от ГПК, Г. И. Г., ЕГН: ***** и Й. Т. Г., ЕГН: *****, двамата с адрес: с. Самораново, общ. Дупница, ул. ***, са осъдени да заплатят на В. В. Г., ЕГН: *****, Д. Л. Г., ЕГН: *****, двете с адрес: с. Самораново, общ.Дупница, ул. ***, и И. Л. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. Дупница, ул. ***, сторени разноски в производството **над сумата от 190,00 лв.** (сто и деветдесет лева и нула стотинки), **до сумата от 980.00 лв.** (деветстотин и осемдесет лева и нула стотинки).

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 56/03.02.2023 г., постановено по гр. д. № 20221510102022 по описа на Районен съд – Дупница **В ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ.**

*Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд в **едномесечен срок**, който за страните започва да тече от получаване на съобщението за постановяването му.*

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните (по общите указания на чл. 7, ал. 2 ГПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____